

SVĚTLO

24. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

13. ČERVNA 2004

Z obsahu:

Boží soud

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
26. května 2004
- strana 2 -

Svatý Antonín Paduánský

Co je důvodem,
že tento středověký světec
dodnes fascinuje
zástupy poutníků?
- strana 4 -

Ježíš odpouští hříchy

Antonio Rudoni
- strana 7 -

Zář pravdy

Katecheze P. Gabriela
Amorta nad
encyklikou Jana Pavla II.
Veritatis splendor
na setkání v Colle Don
Bosco 11. října 2003
- strana 8 -

Nezbytnost rozlišování

Rozhovor s kardinálem
Georgem Cootierem
- strana 11 -

Na nebi se ukázalo veliké znamení (Zj 12,1)

- strana 12 -

Papež Pius XII. (18)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Pouť národů do Mariazell

- zvláštní příloha -

Philippe de Champaigne (1602-1674), Nantes: Ježíš a Maří Magdaléna, detail

Boží soud

Kantikum, které jsme nyní přednesli *Pánu Bohu vševládnému* a které předkládá liturgie nešpor, je vytvořeno z několika veršů 11. a 12. kapitoly Apokalypsy. Nyní zazněla poslední ze sedmi trub, které se ozývají v této knize boje a naděje. A hle, čtyřicet starců nebeského dvora, kteří představují všechny spravedlivé Starého i Nového zákona (srov. Zj 4,4; 11,16), zapěje hymnus snad již způsobem liturgických shromáždění prvotní církve. Klanějí se Bohu, vládci světa a dějin, který je nyní připraven obnovit své království spravedlnosti, lásky a pravdy.

Konečný soud nad dějinami

V této modlitbě je cítit tlukot srdce spravedlivých, kteří očekávají v naději příchod Pána, aby vyvolal nejslavnější událost lidstva, tak často ponořeného do temnot hříchu, nespravedlnosti, lži a násilí.

Zpěv, který pěje čtyřicet starců, je modulován jako ozvěna dvou žalmů: žalmu druhého, který je mesiánskou básní (srov. 2,1–5), a žalmu 98, který oslavuje božské kralování (srov. 98,1). Tímto způsobem je dosaženo cíle oslavovat spravedlivý a neúprosný soud, který Pán vykonává nad celými lidskými dějinami.

V tomto blahodárném zásahu jsou dva aspekty, tak jako jsou dva rysy, které vymezují Boží tvář. On je samozřejmě soudce, ale je také spasitel; odsuzuje zlo, ale odměňuje věrnost; je spravedlnost, ale především láska.

Významná je totožnost spravedlivých, nyní spasených v Božím království. Jsou rozděleni do tří kategorií Pánových *služebníků*, tzn. jako proroci, svatí a ti, kteří se bojí jeho jména (srov. Zj 11,18). Je to určitý druh duchovního portréty Božího lidu podle darů přijatých ve křtu, kterým se dostalo rozkvětu v životě víry a lásky. Tohoto užitku se do-

stává stejně tak malým jako velkým (srov. 19,5).

Žalobník našich bratří

Náš hymnus, jak bylo řečeno, je zpracován také s použitím jiných veršů 12. kapitoly, které se vztahují k velikolepé a slavné

scéně Apokalypsy. V té se setkává žena, která porodila Mesiáše, a drak zloby a násilí. V tomto souboji mezi dobrem a zlem,

mezi Církví a satanem, zaznívá náhle nebeský hlas, který ohlašuje porážku *žalobníka* (srov. 12,10). Toto jméno je překlad hebrejského jména satan, jež bylo dáno osobě, která podle knihy Job je členem Božího nebeského dvora, kde působí jako veřejný žalobce (srov. Job 1,9–11; 2,4–5; Zach 3,1).

Ten *žaloval na naše bratry před naším Bohem ve dne v noci*, totiž zpochybňoval upřímnost víry spravedlivých. Nyní

je satanský drak umlčen a u kořenů jeho porážky je *Beránkova krev* (Zj 12,11), umučení a smrt Krista Vykupitele.

Spoluvýkupná oběť mučedníků

K jeho vítězství se přidružuje svědectví mučednictví křesťanů. Je to důvěrná spoluúčast na výkupném Beránkově díle ze strany věřících, kteří *nemilovali svůj život natolik, že by se zalekli smrti* (tamt.). Myšlenka zalétá ke Kristovým slovům: *Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný* (Jan 12,25).

Nebeský sólista, který intonoval kantikum, uzavírá ho výzvou k celému andělskému sboru, aby se připojil k hymnu radosti za získanou spásu (srov. Zj 12,12). My se připojíme k tomuto hlasu s naším slavnostním díkyvdáním plným naděje, a to i uprostřed všech zkoušek, které poznamenávají naši cestu ke slávě.

Učiníme to tím, že budeme naslouchat slovům, jimiž se mučedník Polykarp obrátil na *Pána Boha vševládného*, když už byl spoután a připraven na hranici: „Pane Bože všemohoucí, Otče svého milovaného a požehnaného Syna Ježíše Krista..., buď požehnan, že jsi mě uznal za hodna tohoto dne a této hodiny, abych obdržel místo v počtu mučedníků, v kalichu tvého Krista pro zmrtvýchvstání k věčnému životu těla i duše v neporušitelnosti Ducha Svatého. Kéž jsem dnes mezi ně přijat před tvou tvář jako tučná příjemná oběť, tak jako jsi to ty, Bože pravdomluvný, jemuž je cizí lež, již dříve stanovil, zjevil a naplnil. Za to vše tě již předem chválím, dobrořečím ti, oslavuji tě skrze tvého věčného nebeského nejvyššího Kněze a milovaného Syna Ježíše Krista, skrze něhož buď sláva tobě a s ním a s Duchem Svatým nyní a na věky. Amen.“ (Atti e passioni dei martiri, Milán 1987. S.23.)

Bolletino Vaticano 26. 5. 2004
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Obraz ženy, která padne na kolena u nohou vzácného Hosta a je zachvácená tak usedavým pláčem, že tyto nohy doslovy smáčí svými slzami a utírá je svými vlasy, může někomu připadat jako krajně sentimentální. Za touto silnou emocií však nestojí jen citová erupce, ale i velice střízlivá racionální úvaha, která je předpokladem tohoto pláče jako výrazu lítosti, radosti i vděčnosti. Tato žena musela nejdříve pojmenovat určité skutečnosti pravým jménem: hrůzu vlastní hříšnosti, moc a dobrotivost Uzdravujícího a radost z výsledného stavu svobody. Nejedná se tedy u ní o nadměrnou sentimentálnost, ale spíše o krajně důslednou racionalitu, ve které nazírá objektivní skutečnos-

ti tak jasně, že k tomu nemůže zůstat citově netečná. Jestliže metr přede mnou na cestě spadne betonový nosník, nezůstanu jen u rozumové úvahy, že se mi díky metrové vzdálenosti nic nestalo, ale pořádně se leknu a nevyhnu se velké radosti, že jsem zůstal celý a zdravý. Jestliže nás skutečnosti, které se nás bezprostředně existenciálně dotýkají, nechávají citově chladnými a lhostejnými, znamená to, že naše rozumové hodnocení těchto skutečností je nevýstižné, nedostatečné, a tedy subjektivně zkreslené a povrchní.

Hřích je něco mnohem horšího než trám, který spadl před námi nebo i na nás. Hřích se netýká jen nás. Hřích je současně

Pokračování na str. 12

Náprava hříchu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji

Pán se dnes odebral do domu váženého farizea, který ho pozval na hostinu. Ježíš zde však chystá ještě jinou hostinu: chce ti dát nahlédnout do propastného tajemství hříchu. Připrav se na tuto hostinu vyzváním Ducha Svatého, aby odstranil vše, co zatemňuje tvůj zrak, sluch i mysl, abys došel pravého poznání v otázce, která je tak klíčová pro tvou spásu.

V poselství, se kterým přichází Nátan k Davidovi, je obsažena celá podstata hříchu. Ačkoliv jej Hospodin zahrnul tolika mimořádnými dobrodiními, David se odvrací od Boha a dává přednost své hříšné touze, pro kterou neváhá ani prolít nevinnou krev. Každému hříchu předchází pyšné a nevděčné přehlížení Božích darů, jako by toho, co ti dává, bylo málo. To, co je předmětem hříšné touhy, získává na přitažlivosti právě proto, že se stavíš zády k štědrosti a dobrotě svého Dobrodince. Nevděčnost hřích nejen provází, ale už předchází tím, že mu připravuje půdu.

Ale Davidův případ ti ukazuje ještě další skutečnost, která se týká každého zlého skutku. Hřích nikdy není jen tvá soukromá záležitost, která se díky Boží dobrotivosti může uzavřít tím, že ti Bůh odpustí. Ačkoliv Hospodin Davidovi odpouští, důsledky jeho zločinu budou trvat i nadále: *Již nikdy se nevdálí meč od tvého domu*. Ačkoliv Ježíš na kříži získal odpuštění Adamova hříchu, do ráje jsme se již nevrátili. David způsobil více, než nač stačil pomyslet: *neprátele znevažují Hospodina*.⁽¹⁾ Tak je tomu s každým hříchem. Velkodušnost, s jakou ti Bůh odpouští vinu, nemůže ti dávat ani nejmenší zámlinku k tomu, abys hřích, třeba odpuštěný, bral na lehkou váhu. Naopak, právě nyní musíš vynaložit všechno úsilí, aby ses podíval pravdě do očí a zvážil všechny důsledky, které přivodila a možná teprve přivodí tvá zaslepená vzpoura a na jejichž nápravu nepostačí jen tvá lítost. Propast zla, na kterém se podílíš každým hříchem, překračuje ve skutečnosti všechno pomýšlení.

Co si tedy počít? O tom tě chce poučit Pán na dnešní hostině. Neboj se vstoupit dovnitř. Vpustili se ženu, která je všude známá jako veřejná hříšnice, proč by nepustili tebe. Ta žena sem pospíšila, jakmile se dověděla o Ježíšově přítomnosti. Není to jednání milujícího srdce? Pozoruj její neobvyklé chování. Ačkoliv si přinesla vzácnou nádobu s drahou masťou, dříve než ji mohla použít, dala se do takového pláče, že její slzy hojně smáčení Ježíšovy nohy.

Protože nemá, čím by je utřela, učiní tak svými rozpuštěnými vlasy. Vyznání lásky bez jediného slova, jako by ani nechtěla rušit milovaného v jeho stolování.

Vznešený hostitel si však tuto scénu vysvětluje po svém. Pozval si Ježíše, aby se utvrdil v přesvědčení, že jeho slova, někdy nelichotivá, není třeba brát vážně. Ani mu nepřišlo na mysl, že přitom zanedbal běžné povinnosti hostitele. Ve způsobu, jakým Pán přijímá pozornost veřejné hříšnice, vidí dostatečné ospravedlnění, že Ježíše nepřijal ani jako váženého hosta, natož proroka. Uvědom si, jak hrubě se můžeš mýlit při sebeomlouvání a při posuzování druhých, a to právě tehdy, když se ti zdá, že se ti potvrdil tvůj názor. Šimon se nesnaží poznat Ježíše, protože nezná sám sebe. Kdo nevidí svou hříšnost, Spasitele nepotřebuje.

Šimone, chtěl bych ti něco povědět. Pros Ducha Božího, abys nikdy nepřeslechl takovou nabídku. Obdivuj Ježíšovu taktičtější odpověď, protože je adresována i tobě. Pán ti vysvětluje, podle čeho se pozná skutečná kajicnost. Ne podle toho, že se pomínuly výčitky a ustal neklid duše. K nápravě dojde teprve tehdy, když **vzroste tvoje láska**. Odpuštění nenivelizuje hřích, ale prohlubuje tvoje vědomí, jaká je to zvrácenost a jak hrůzná a vlastně nedomyšlitelná jsou jeho důsledky. Skutečnou hloubku Božího milosrdenství nemůžeš ocenit, dokud si nejsi vědom, co všechno musí zahladit a napravit. Odpuštění není „Pardon!“ – „Nic se nestalo!“ Naopak stalo se něco víc než strašného a *nezemřeš* jen díky tomu, že Boží dobrota je mnohem větší než velikost naší zloby a našeho hříchu. Na **propast zla** odpovídá Bůh **propastí milosrdenství**, aby se zlo proměnilo na **propast lásky**.

Hosté se udiveně ptají, *kdo je to, že takto odpouští hříchy*. Vysvětlí přítomným, s kým to vlastně sedí dnes u jednoho stolu. Především se snaž přesvědčit je, že taková svatá a blahodárná přítomnost prospěje jen těm, kdo **uvěří** v jeho božskou totožnost.

Tato hříšná žena se zachránila, protože uvěřila v Ježíše. Uvěřit v Ježíše neznamená zbavit se pocitu viny, ale *začít žít pro Boha, takže už to nejsem já, ale žije ve mně Kristus*. Tak si počínají mnozí z těch, které Ježíš *uzdravil od zlých duchů*: vytrvale ho následují, slouží jemu i jeho družině a starají se o ně *ze svých prostředků*. Našli nový smysl života. Komu posloužíš? Jak ty odpovíš na výzvu toho, který *k tobě pojal lásku a obětoval se za tebe*? Kdybys k ospravedlnění došel jen svými skutky, jeho smrt by byla zbytečná. Chápeš to? *Nepohrdej Boží milosti*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 2 Sam 12,14

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 12,7–10,13

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitů Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Amónových synů. Proto se již nikdy nevdálíš meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetitů Uriáše a udělal ji svou ženou.“ David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!“

2. čtení – Gal 2,16,19–21

Bratři! Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

Evangelium – Lk 7,36–8,3

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Libala je a mazala drahocenným olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslel si: „Kdyby to byl

Pokračování na str. 15

Svatý Antonín Paduánský

(*1195 - † 1231) - svátek 13. června

Italové nazývají svatého Antonína stejně tak jako svatyni, která stojí nad jeho hrobem, prostě „Il Santo“, protože je světcem par excellence. Těší se dodnes takové oblibě jako žádný jiný svatý s výjimkou Matky Boží. Katolický lid má takřka bezmeznou důvěru v jeho přímlovu.

Když dnes navštívíme slavnou baziliku v Padově, která byla vybudována jako chrám nad hrobem velkého světce po jeho smrti a přiblížíme se ke Capella del Arca del Santo v levém ramenu Božího domu, musíme se tudy protlačit vzhledem k nikdy neustávajícímu proudu věřících, kteří se zde modlí nebo tisknou k oltáři čelo a ruce, a klademe si otázku: Co je dodnes důvodem takové fascinace tohoto lidového světce, uctívaného ve starém světě?

Jeho mládí

Antonín z Padovy se narodil v Lisabonu v Portugalsku 1195 jako syn zbožných šlechtických rodičů s rodinným jménem Bulbone a při křtu dostal jméno Fernando. Jako patnáctiletý vstoupil do nově založeného kláštera augustiniánů ve svém rodném městě. Po dvou letech přesídlil do kláštera Santa Cruz v Coimbre, aby tam mohl nerušeně pokračovat ve studiu a připravovat se na kněžství. R. 1220 tam přijal kněžské svěcení.

Jeho životu daly směr dvě události. První bylo přenesení ostatků pěti prvních mučedníků františkánského řádu, kteří položili svůj život za víru v Maroku a které on poznal ještě za jejich života v jejich prostotě, radosti a nadšené víře. Byli za velkého jásotu lidu umístěni ve františkánském klášteře v Santa Cruz. Druhým bylo setkání s jejich spolubratry z nedalekého malého kláštera sv. Antonína od Oliv, kteří u brány kláštera prosili o almužnu. Ti probudili jeho touhu po bezvýhradném životě pro Boha ve společenství těchto chudých.

Ještě v létě roku 1220 se Fernando rozhodl, že přestoupí

k františkánům, přijal jejich chudý šat, zaměnil své křestní jméno za jméno patrona chrámu svatého poustevníka Antonína a plný touhy po mučednictví si vyžádal dovolení, aby mohl jít do Maroka hlásat evangelium. Sotva tam přišel, zachvátila ho těžká choroba, pravděpodobně malárie, která ho po dlouhých měsících v lazaretu přinutila již v roce 1221 k návratu. Bůh s ním měl jiné plány.

Nedobrovolně zahrán do Itálie

V důsledku prudké bouře přistála loď daleko od portugalské oblasti na vzdáleném pobřeží Sicílie. Odtud se odebral v doprovodu sicilských františkánů, kteří o něho pečovali, do Porciunkule u Assisi na generální kapitulu svého řádu se zakladelem sv. Františkem o Letnicích 1221.

Protože zde uprostřed tří tisíc františkánů, kteří se shromáždili, byl mlčenlivým a neznámým, možná i kvůli počátečním potížím s cizí řečí italštinou a protože nikdo nevěděl o jeho šlechtickém původu ani o jeho výtečném 10 let trvajícím vzdělání, zůstal nakonec po rozdělení bratří do jednotlivých řádových provincií zcela sám. Proto požá-

dal provinciála ze severní Itálie, aby ho vzal s sebou a zařadil do řádového života. Provinciál souhlasil a poslal ho do poustevny Montepaolo nedaleko města Forli na adriatickém pobřeží, aby se tam věnoval rozjímavému životu a byl užitečný bratřím, kterým už dlouho scházel kněz. Tam žil ve skrytosti. Mlčel o svém šlechtickém původu i o svém důkladném vzdělání a v pokoře, že je pokládán za nevzdělaného, přijímal ty nejobyčejnější práce. V jednom životopisu se říká: „Hledal slávu mučednictví, snil o něčem velkém a vznešeném, chtěl získat svět pro Krista – a nyní sedí v ztraceném klášterku a čistí zeleninu.“ On sám řekl: „*Musíme se chovat jako žebráci, kteří jdou po žebratě. To dobré, co máme, ukryvejme, ale ukazujme celou bídu naší slabosti a hříšnosti, aby nám Pán udělil dary své milosti.*“

Při své kající horlivosti při svém slabém zdraví tak přeháněl v postu a nočním bdění, že se jednoho dne zhroutil a mohl se vrátit do kláštera jen s pomocí dvou bratří.

Odhalení jeho talentu

V létě 1222 ho poslal provinciál s několika spolubratry do

Forli, aby se zúčastnili kněžského svěcení. Když měl při hostině někdo promluvit, ale nikdo se toho bez přípravy neodvážil, připadl tento úkol Antonínovi. Po marném zdráhání, že neovládá tak dobře italštinu, začal nakonec s velkou rozhodností. Ale čím déle mluvil, tím vroucnější byla jeho slova a s tím větším okouzlením naslouchali posluchači jeho řeči, ve které zasvěceně hovořil o hlubokých tajemstvích víry a projevil tak netušenou znalost Písma svatého.

Poslán k bludařům

Když se o tom dověděli jeho představení, poslali ho do severní Itálie, kde měl pomáhat bludařským katarům a humiliátům, jak se sami nazvali, k opětovnému návratu do Církve. Katarí věřili, že Bůh stvořil jen ducha, ale nikoliv hmotu, a proto celé stvoření je dílo ďáblovo. Život byl bez radosti, protože hudbu, hru a tanec a všechna dobrá jídla pokládali bludaři za ďáblovo dílo. V tom smyslu popírali Kristovo skutečné lidství, zmrtvýchvstání těla a svátosti, protože v nich se duchovno váže na hmotnou látku. U těchto sekt (a také u valdenských) kázali potulní laici – podobně jako dnes – na mnoha místech, přijímali vyznání hříchů a napodobovali mši svatou. Víra ve zvláštní plnou moc, kterou kněz přijímá svěcením a kterou uplatňuje zvláště při slavení mše svaté a rozhřešení, se u mnoha lidí – podobně jako dnes – vytratila.

Antonín viděl příčinu nevěry v tomto: „*Protože kněží dnešní*

Bazilika sv. Antonína v Padově

doby nevlastní světlo vědění a jejich jednání schází pravá ctnost, proto vlk, totiž ďábel, rozhájí ovce a zloděj, totiž kacíř, je strhává k sobě.“ „Ničí viru v Církev svým špatným jednáním, i když by ji měli hlásat slovem i příkladem.“ „Bůh ustanovil kněze jako strážce. Ale protože jsou líní ve svém úřadě, upadají věřící do satanových léček. Blahoslavený představený, který svým dobrým příkladem vede hříšníka k dobrému.“

Bludaři se domnívali, že moc kázat a udělovat svátosti se získává jen pouhým napodobováním jednání apoštolů, a získávali u prostého lidu vážnost svým chudým a příkladným životem. Jak velice se tento blud rozšířil, ukázal drastický úbytek přijímání svátostí, takže 4. lateránský koncil ustanovil páté církevní přikázání, které ukládá všem věřícím přísnou povinnost alespoň jednou za rok se zpovídat a přijmout velikonoční sváté přijímání.

Zástupy lidu i bludařů se obračejí pro jeho kázání

Antonín osvědčil při disputacích s bludaři převahu ve znalostech a také jeho život byl o mnoho chudší než jejich. Říkal: „Ruka milosrdného Boha drží spravedlivého, aby neupadl do hříchu; bije ho, aby nebyl pyšný a nevyvyšoval se, aby se neodtahoval od Boží ruky.“ „Hříšník nemůže potkat nic horšího, než když ho Pán přenechá zlobě jeho srdce a nepřivádí ho s otcovskou starostlivostí a touhou po domově k obrácení.“ „Ďábel pronásleduje duši hříšníka jako žárlivec palčivou žádostivostí a plný lsti nasazuje všechno, aby ses neobrátil ke Kristu.“ Antonín mluvil vždy o tíži a špatných následcích hříchu a o velkém neštěstí hříšníka, který musí „v noci svých vin přemítat, co zavinil, co ztratil a co na sebe přivolal. Zavinil smrt své duše, ztratil nebeskou blaženost a přivolal na sebe pekelný trest.“ Proto není ani jedno jeho kázání, ve kterém by nepoukazoval hříšníkům na Boží

Obrácení zatvrzelého bludaře - zázrak s oslicí

milosrdenství, „které je větší než všechna zloba hříšníka“.

Uzdravující prostředek: svatá zpověď

V pastorační nouzi své doby neznal Antonín jiný lepší uzdravující prostředek, „žádnou jinou záchranu než vyznání hříchů: protože po ztroskotání v hříchu je svátost pokání druhým záchranným prvkem.“ „Nazýváme svatou zpověď Božím domem, protože daruje hříšníkovi odpuštění, smiřuje ho přece s Bohem, jako se smiřuje syn se svým otcem a ten ho přijímá do svého otcovského domu. Také ji nazýváme bránou do nebe. Ano, ona je opravdu bránou do nebe, do ráje, vede přece hříšníka k Bohu, aby políbil nohy milosrdného Pána, políbí ho, aby políbil ruku milostivého Boha, povzbuzuje ho, aby políbil ústa láskyplného Otce.“

Velký divotvůrce

Na počátku 13. století vznikly první banky. Jeden bohatý muž lichvářením nesmírně rozmnožil svůj majetek. Když zemřel, rodi-

Kázání sv. Antonína při pohřbu bohatého člověka

na požádala Antonína o pohřební kázání. Světec kázal o slovech evangelia: „Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce.“ Po kázání se obrátil na příbuzné zemřelého a řekl: „Podívejte se teď do pokladen zemřelého a já vám řeknu, co tam najdete mezi stříbrem a zlatem: Najdete tam jeho srdce.“ Šli, hledali a mezi hromadou zlata našli lidské srdce, srdce z masa a krve, které bylo ještě teplé.

V Toulouse mu řekl jeden bludař, že ho může obrátit jen zázrak, aby uvěřil v přítomnost Krista ve svatém přijímání: „Nedám své oslici tři dny nic žrát. Po tomto postě jí předložím seno a oves; jestliže tímto žrádlem pohrdne, aby se poklonila posvěcené hostii, chci uvěřit v přítomnost Boží v hostii.“ Světec přijal jeho návrh. Když uplynuly tři dny, vzal do ruky hostii a kacíř přinesl vyhladovělé oslici seno a oves. Ale zvíře se od něho odvrátilo a padlo před Nejsvětější Svátostí na kolena. Kacíř se skutečně obrátil.

V Padově jeden mladík kopl svou matku, načež mu světec řekl: „Noha, která zasáhla proti svým rodičům, zaslouží, aby byla useknuta.“ Mládenec vzal sekeru a nohu si usekl. Zoufalství matky a nárek příbuzných přiměl Antonína, aby přispěchal, prosil Pána a useknutou nohu opět uzdravil.

Mohli bychom se snadno domnívat, že světec získal tolik obrácení silou svých zázraků. Ve skutečnosti se tak stalo díky jeho modlitbě a příkladu, které přivedly hříšníka k obrácení. Jeho úsilí dokázalo v té době změnit zcela tvář Evropy.

Pověst o světci se stále více šířila. Knížata, šlechtici, biskupové a kněží, vojáci a sedláci přicházeli v proudech, aby si poslechli slova tohoto Bohem nadaného kazatele. Ve městech, ve kterých Antonín kázal, se zavíraly obchody, celý život se zastavoval. Všichni přicházeli, aby přijali Antonína ve slavnostním průvodu a naslouchali jeho otřásajícím výzvám. Pozvedal svůj hlas proti falešným naukám, proti tvrdosti srdce a lakotě, proti lichvě a podvodu, proti pohrdání svatými svátostmi. Rozněcoval srdce k obětavosti a ke zbožnosti, hříšníky k pokání a nezištné lásce. Tisíce a tisíce se vracely zpět k matce Církvi.

Vážně pojatá chudoba

Jeho životní způsob chudého potulného kazatele následujícího Pána a jeho apoštoly v chudobě potvrzoval posluchačům to, co říkala jeho ústa: „Dobrovolně přijatá chudoba dává člověku sílu, bohatství ho však oslabuje; člověk se rychle stává otrokem svého majetku, místo aby byl jeho vládcem. Když totiž někdo utrpí ztrátu a je z toho smutný, je otrokem svého smutku, tak jako byl předtím otrokem svého štěstí.“

Kdykoliv mu práce dovolila, odcházel do ticha samoty, aby vedl rozjímavý život. Pak ale opět šel za lidmi, protože „kazatel chce přinášet ovoce také v druhých.“

Ještě jako augustinián v Lisabonu a v Coimbre získal zcela neobvyklou znalost Písma svatého a tak si osvojil toto bohatství v samotě a v tichých hodinách rozjímavé modlitby, že všechny přiváděl do úžasu. Papež Řehoř IX. ho nazval proto plný údivu „schránkou Písma svatého“.

Učitel františkánů

Je pochopitelné, že již na začátku jeho tak úspěšné kazatelské činnosti přicházeli za ním jeho spolubratři, aby je zaškolil do své práce, a přednesli tuto prosbu i sv. Františkovi. Tak dostal Antonín jako první úkol vyučovat své bratry. Sv. František napsal: „*Chci, abys vykládal bratřím svatou teologii, ale tak, abys ani v sobě, ani v nich neuhasil ducha modlitby podle řehole, kterou jsme slíbili.*“

S tímto úkolem založil Antonín v Bologni první studijní dům svého řádu a byl zde také prvním učitelem teologie. Později vyučoval v Montpelliere, v Toulouse a v Padově.

Láskyplné „kladivo na kacíře“

V roce 1224 mohl již práci v severní Itálii přenechat spolubratřím a odebral se do jižní Francie, kde se kataři nazývali albigenští, a to nejdříve do Montpelliere, které tehdy za albigenké války bylo hlavním stanem katolíků. Ale Antonín se nestaral o oddíly a zbraně. Jeho zbraní bylo Boží slovo, jeho důkladné vzdělání a jeho láska k bludem svedeným a jen s těmito zbraněmi pronikl do Toulouse, pevnosti bludařské nauky, kde tehdy také pro obrácení hříšníků kázal svatý Dominik. Jako v Montpelliere pokračoval Antonín i zde ve výuce teologie a jako kazatel proti bludným naukám kázal s takovým úspěchem, že ho nazývali „kladivo na kacíře“, protože strhujícím kázáním otvíral srdce lidí a i nejzatvrzelejší popírači Boha se obraceli na víru. Protože však se v jeho kázáních neobjevovala žádná slova nadávek anebo

Kázání sv. Antonína rybám

útoků proti bludným naukám katarů (albigenských), musí se tento titul vztahovat na *úspěch* jeho kázání, nikoliv na *způsob* jeho výkladu. Někdy přišlo na jeho kázání až 30 000 posluchačů současně. Především pak zajišťoval výsledek svého působení zakládáním klášterů svého řádu, které pokračovaly v jeho díle. Antonín šel dokonce do hradu divokého tyranu Ezzelina ve Veroně a dosáhl propuštění zajatců.

Kázal pravdu i těm, kteří ji nechťeli slyšet. Když ho vyhnali hrozbami nebo i špatným nakládáním z jednoho města, šel do druhého, ale za nějakou dobu se neohroženě vrátil zpět, aby znovu začal své dílo obrácení. Svou vytrvalostí dosáhl, že se Romagna opět stala katolickou.

R. 1227 byl jmenován v Romagni provinciálem, ale v roce 1230 předložil na kapitule návrh, aby byl tohoto úřadu zproštěn. Na úřadu mu nezáleželo, chtěl jen kázat – po svém a tehdy, kdy

chtěl. Šlo mu jen o to, aby obrátil hříšníky k lítosti a pokání, rozkmoťené ke smíření, lakomce k dobročinnosti. Jeho představa představeného: „*Kdo je na své podřízené přísný, udrží všechny ve službě Bohu a v následování Pána, zachrání je z nebezpečí smrti. Blahoslavený představený, který svým dobrým životem přivádí hříšníka k dobrému.*“

Pro své svaté chování, pro zázraky, které působil, pro svou vnitřní vyrovnanost těšil se Antonín všude vysokému uznání, a proto byl často volán na pomoc jako úspěšný strůjce pokoje.

Kde jen mohl, stavěl se Antonín na stranu chudých a utiskovaných. Jeden jeho současník o tom napsal: „*Antonín, který si nic vroucněji nepřál než mučednictví, nikoho se nebál. S obdivuhodnou nebojácností se stavěl proti utlačovatelům. S neobyčejnou neohrožeností napadal ve svých řečech vysoko postavené osob-*

nosti, takže jiní slavní kazatelé měli o něho kvůli jeho odvaze starosti.“

Jeho pozemský konec

V roce 1227 se opět vrátil do severní Itálie, aby pokračoval v úkolu, který započal: v posilování a upevňování věřících. Především postní kázání, která měl v Padově v roce 1231, měla jedinečný úspěch. Lidé proudili již v noci, žádný kostel nestačil, takže Antonín musel kázat pod širým nebem. Po kázání se lidé hrnuli ke zpovědnicím. Jeho současníci dosvědčují: „*Stávalo se často, že svatý Antonín pro samé kázání, výuku a zpovídání neměl čas se najíst.*“

Přemíra práce podlomila jeho už tak oslabené zdraví, takže 13. června 1231 zemřel nedaleko Padovy ve věku pouhých 36 let. Předtím přijal svátosti umírajících. Jeho poslední slova zněla: „*Vidím mého Pána Ježíše Krista.*“

Divy nad hrobem a nejkratší proces svatořečení

Četná vyslyšení a 42 ověřených zázraků, které se staly v měsících po jeho smrti u jeho hrobu, měly za následek, že zatímco František byl svatořečen až po čtyřech letech, Antonín prohlásil Řehoř IX. za svatého již po 11 měsících 30. května 1232. To byl nejkratší proces svatořečení v dějinách Církve. Mnoho zázraků a také pověst divotvůrce ve vědomí věřících překryla někdy pověst hlasatele evangelia a apoštola pomocné lásky vůči chudým, potřebným a bloudícím. Zázraků u jeho hrobu se stalo tolik, že svatý Bonaventura jednou řekl: „*Hledáte-li zázračné skutky, běžte k Antonínovi.*“

Smutné je, že někteří životopisci v poslední době zpochybňují zprávy o mnoha zázracích a chtěli by je odsunout jako nehistorické do oblasti legend. Tito lidé přehlížejí, že nesmírná úcta a jedinečná rychlost svatořečení tak ztrácejí své důležité opodstatnění.

Uzdravení muže s useknutou nohou

Učitel Církve

Když Pius XII. 16. ledna 1946 jmenoval sv. Antonína církevním učitelem a dal mu titul *Doctor evangelicus* (učitel evangelia), bylo to něco neobyčejného, protože Antonín po sobě nezanechal mnoho písemností. Papež chtěl tak zdůraznit pro naši dobu stále naléhavější obnovu Církve v duchu evangelia a jednoty všech křesťanů, v čemž je Antonín jednoznačným učitelem. Jazyk svatého Antonína, který vykonal tolik dobrého, zůstal do dnešního dne neporušený.

Význam svatého Antonína pro dnešní dobu

Sv. Antonín je uctíván jako patron františkánů, pocestných, snoubenců, manželů a rodin a jako svého ochránce a patrona ho

uctívají pekaři a horníci. O pomoc bývá žádán při hledání ztracených věcí a nesporně mnohokrát v tomto směru pomohl. Je také vzýván proti neplodnosti, horečce, dobytčímu moru, pekelným mocnostem, katastrofám a při starostech o koně a osly.

Chléb svatého Antonína, pro který jsou v mnoha kostelích pokladničky, je almužna ke cti svatého Antonína a připomíná jeho sociální působení. Antonín zdůrazňuje, že věřící musí pro svou pomoc přinést oběť a tou je nejlepší almužna pro chudé.

Antonín Paduánský je velký přímluvce. Město Padova a jeho okolí se jevily jako proměněné: nepřátelé uzavírali smír, dlužníky propouštěli na svobodu, ubylu lichvářství, prostitutky, zloději a jiní pachatelé nepravosti konali pokání a ještě existuje

dlužní zákon z 15. března 1231, že dlužník může být stíhán pouze na svém majetku, nikoliv na své osobě a její svobodě, což dosvědčuje účinnost slova tohoto světce.

Svatý Antonín je i dnes velkým vzorem: i my se můžeme stát dobrodružstvím Boží lásky. V kom by nebyl aspoň kousek touhy po něčem velkém a heroickém? Například nadšení pro víru, které dává zapomenout na všechna nebezpečí, by bylo žádoucí u mnoha kazatelů. Všichni jsme od Boha povoláni ke svatosti: „Buďte svatí, protože já jsem svatý,“ říká Bůh již ve Starém zákoně (Lv 11,44). „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec,“ říká Ježíš (Mt 5,48).

*Z Vobiscum 3/02
přeložil -lš-*

Ježíš odpouští hříchy

Často čteme v evangeliu, že Ježíš odpouští hříchy. K čemu slouží toto Ježíšovo gesto? Jaké to má důsledky? Proč Ježíš říká, že přišel, aby „odpouštěl hříchy“?

Jestliže se nám to zdá těžko pochopitelné, pak je to především proto, že už nevíme, co je to vlastně hřích. Jsme jistě schopni chápat sociální katastrofu hladu, bídy a nemoci a mnozí lidé proti nim bojují. Ale to jsou jen symptomy, nikoliv kořeny problému.

Bojovat proti hladu, bídě a nemocem je velice důležité, krásné a křesťanské, ale tím se ve skutečnosti bojuje pouze proti důsledkům a nikoliv proti kořenům zla. To je, jako když aplikujeme prostředek proti bolesti, ale neodstraníme nemoc jako takovou, takže se dříve nebo později vrátí.

V mnohých situacích je jistě dobré použít anestetikum, ale nebylo by dobré dát se přímo do boje s nemocí samotnou?

Rakovinou společnosti, původem všeho zla, které společnost ničí, je lidský egoismus a my ho nazýváme hřích.

Hřích je neschopnost milovat druhé. A je to také neschopnost milovat Boha. Nejen proto, že hřích uráží přímo Boha, ale proto, že ho uráží v lidech, které on miluje až do té míry, že se s nimi identifikuje. Hřích je něco jako když zraníme matku, ale nikoliv tak, že zraníme její osobu, ale její milované dítě před jejíma očima.

Když tedy Ježíš odpouští hřích, nevykonává nějaký ryze rituální akt, něco abstraktního.

Philippe de Champaigne (1602–1674), Nantes: Ježíš a Mari Magdaléna

Dává člověku schopnost, aby přešel od egoismu k velkodušnosti, od tvrdosti k milosrdenství, od lhostejnosti k solidaritě. V důsledku toho uschopňuje člověka, aby se zabýval druhými, bojoval proti hladu, bídě a nemocem ve světě.

Když Ježíš odpouští hříchy, uzdravuje srdce člověka, aby se už nezajímal jen o sebe, a tedy začíná uzdravovat a přetvářet celou osobu, počínaje tímto hříšníkem, kterému bylo odpuštěno, celou společností, a tedy připravovat nový svět, který nám nabízí.

Ježíšovo odpuštění znovu rehabilituje člověka v jeho původní důstojnosti Božího syna, dů-

stojnosti, kterou hříchem člověk ztratil a narušil tak svou přirozenost a své sklony.

Také dnes chce Ježíš odpouštět hříchy všem lidem; nemůže to však dělat u těch, kteří nechťejí, kteří mu to nedovolují.

Odpuštění hříchů tak není nějaký magický čin, ale božský dar, který rehabilituje člověka v jeho integritě osoby milované Bohem a schopné plně milovat. Jeho odpuštění je nadpřirozenou silou, která překračuje naši prostou touhu po dobru, protože nás činí takovými, jakými nás chce mít Bůh: schopnými milovat jej a bližní.

Když žádáme od Ježíše odpuštění, dá nám je bez prodlení, jestliže naše srdce horoucně a skutečně touží po změně našeho života.

Svatost pokání je nutným znamením, které vyjadřuje plnost a autentičnost naší proměny od egoismu k velkodušnosti, od hříchu k jednotě s Bohem, od temnot ke světlu.

*Antonio Rudoni
Maria Ausiliatrice
4/2004*

Zář pravdy

Katecheze P. Gabriela Amorta nad encyklikou Jana Pavla II. Veritatis splendor na setkání v Colle Don Bosco 11. října 2003

S velkým potěšením přicházím mezi vás, abych si s vámi povyprávěl o „Záři pravdy“, o encyklice Svatého otce, která je velice důležitá, protože pojednává o bloku křesťanské morálky. Budeme dnes hovořit o mravním životě z globálního pohledu, ve kterém září v celé své kráse, pokud je v souladu s Božím zákonem.

Celé pojednání vychází z příběhu evangelia o setkání Ježíše s bohatým mládcem. Najdeme ho u Matouše 19,16–30.

Tři otázky, po kterých následují tři odpovědi:

První otázka: Místře dobrý, co mám dělat, abych dostal život věčný?

Druhá otázka: To všechno jsem zachovával. Co mi ještě schází?

Třetí otázka: Odešel smutný a apoštolové se ptají: Kdo se může spasit?

Je tu jedna úvodní premisa: „Místře dobrý“, na kterou Ježíš reaguje: „Nikdo není dobrý kromě Boha.“ Neodmítá titul „Místře dobrý“, dokonce tím, že říká, že dobrý je jedině Bůh, chápe ho jako uznání svého božství.

Také Desatero má důležitou premisu: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh“, od něhož závisí různá přikázání. Jen když uznáme Boha jako pravého Boha, přijímáme vážně všechno to, co je obsaženo v deseti přikázáních.

„Co mám dělat, abych se zachránil?“ ptá se mládenec. To je problém, kterému se nikdo nemůže vyhnout. Odpověď na něj může dát jedině Bůh. On chce spásu všech lidí, proto vepsal svůj zákon do každého správného svědomí všech národů, i národů nekřesťanských a pohanů, tak, aby se všichni mohli spasit.

Ale lidé se často obracejí jinam, *obracejí se k ďáblu*, jak to

udělali již prarodiče. A ďábel se umí velice dovedně kamuflovat nejrůznějším způsobem. Obracejí se k sobě samým a pozvedají se tak na absolutní arbitry dobra a zla a neberou přitom ohled na naši přirozenost zraněnou dědičným hříchem. Obracejí se na svět, aniž by mysleli na to, co řekl sv. Jan, že všechno, co je ve světě, je žádostivost těla, žádostivost očí a pýcha života: nečistota, pachtění za bohatstvím, za úspěchem, pýcha, lakomství, závist, úspěch za každou cenu.

„Buďte svatí jako váš nebeský Otec, buďte milosrdní jako váš nebeský Otec.“ – „Já jsem vzor, dal jsem vám příklad, jak jsem udělal já, dělejte i vy.“

První otázka: Co mám dělat, abych měl život věčný? První odpověď: Chceš-li vstoupit do života, zachovávej přikázání. Přikázání pocházejí od Boha, nevynalezla je Církev!

Připomeňme si společně Desatero přikázání:

První: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiného Boha kromě mne.

Druhé: Nevezmeš jméno Boží nadarmo.

Třetí: Pomni, abys den sváteční světil.

Čtvrté: Cti svého otce a svou matku.

Páté: Nezabiješ.

Šesté: Nesesmilníš.

Sedmé: Nepokradeš.

Osmé: Nepromluvíš křivého svědectví.

Deváté: Nepožádáš cizí ženu.

Desáté: Nepožádáš cizí majetek.

Z Desatera vzešel Starý zákon se slibem trvalé země k bydlení. S deseti přikázáními zdokonalenými Ježíšem přikázáním lásky je spojen slib nebe. Nesli-

buje již jen zemi zde na světě, ale je to slib ráje, nebe. Desatero se bere extrémně vážně.

Bůh je dobrý Otec, který nás nesmírně miluje a říká, jako tatínek říká dítěti: „Nedotýkej se těch drátů, prochází jimi proud o vysokém napětí, mohl by tě usmrtit!“ Je to zákaz, který porušuje svobodu dítěte? Ne. Upozorňuje ho na nebezpečí. Tak je tomu i s přikázáními, které nám Bůh dává. Ježíš vypočítává přikázání lásky a doplňuje je: „Miluj bližního jako sám sebe“; pak na konec své služby řekne: „Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali, jako já jsem miloval vás.“ Není zde už metr na měření: jako miluješ sám sebe, jako miluje Bůh. „Pouze kdo miluje bližního, kterého vidí, miluje také Boha, kterého nevidí,“ říká nám apoštol Jan. Budeme souzeni podle lásky.

Bohužel mnozí mají takové krédo: „Věřím v Boha, ale nejsem praktikující.“ Sami jste to jistě již slyšeli. Ale co říká evangelium? „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého Otce.“ Proto říkám – věřit v Boha není k ničemu, jestliže nás tato víra nevede k tomu, abychom zachovávali jeho přikázání. Ještě nikdy jsem nepotkal nevěřícího ďábla. Všichni ďábli věří v Boha, Věří, říká Bible, „věří, a třesou se hrůzou“ (Jak 2,19). Když se mě ptají při rozhovoru v televizi nebo v novinách: „Otcě, nikdy jste neměl strach z ďábla?“ – „Já strach z ďábla? To on má strach ze mne!“ A nejenom ze mne, ale i z vás. Byli jsme stvořeni k Božímu obrazu: máme mít strach z ďábla? Křtem jsme se stali chrámem Boží Trojice: máme se bát ďábla? „Vzepřete se mu, a uteče od vás,“ říká sv. Jakub (Jak 4,7).

Přejdeme ke druhé otázce. Onen mladík říká: „Zachovával jsem přikázání od svého mládí. Co mi schází?“ A Ježíš na to: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš, dej chudým a pak přijď a následuj mě.“ To

P. Gabriel Amort

je výzva pro všechny, přirozeně aby žili přiměřeně podle svého stavu. Je to zřeknutí se sebe chápání v tom smyslu, abychom dali absolutní přednost Ježíši před každým jiným materiálním ohledem a každým jiným lidským zájmem. Ježíš říká: „Kdo se nezrekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“ Tak často ke mně přicházejí osoby, které nepotřebují exorcismus, ale potřebují dát průchod svému pobouření pro nespravedlnost, která je postihla při rozdělení dědictví. Nekazme si mysl kvůli materiálnímu věcem, ani když musíme snášet nespravedlnost.

Ten mládenec odešel smutný... Ježíš pokračuje a i on je smutný: „Jak je obtížné, aby bohatý došel spásy, jak je to obtížné!“

Přecházím ke třetí otázce a tu kladou učedníci, když slyší větu: „Spíše projde velbloud uchem jehly...“ Ptají se: „Kdo se tedy může spasit?“ Ježíš odpovídá: „U lidí je to nemožné, ale u Boha není nic nemožného.“ Svět tak dychtí po bohatství, tak je vyhledává, že pokládá za blaženého toho, kdo vydělává miliardy. Ale tak tomu není. Blažený je ten, kdo plní vůli Boží, blažený je pokorný, ten, kdo má lásku. „Blahoslavení chudí duchem, protože jejich je nebeské království“ (Mt 5,3). Svatý Pavel nám říká, že žádostivost peněz a bohatství je kořenem všeho zla.

Papež ve své encyklice říká: „Je zapotřebí, aby se dnešní člověk znovu obrátil ke Kristu, aby dostal od něho odpověď na to, co je dobré a co špatné. Rozhodovat o dobru a zlu nepřisluší člověku, ale Bohu.“

Tady je velký omyl: vyzvedávat svobodu, až se z ní stane něco absolutního. Individuální svědomí rozhoduje neomylně o tom, co je dobré a co je zlé. Všechno je dovoleno, co se mi líbí. Jsem rozhodčím dobrého a zlého: droga, sexuální svoboda, určitá televizní podívání... Ale tak se postupuje proti svobodě, každý má svou pravdu, která se liší od pravdy toho druhého. Pravá svoboda je spojena s pravdou. „Budeš-li z něho jist, zemřeš.“ To je pravda, kterou Bůh řekl Adamovi a Evě. A ďábel: „Není to pravda, že zemřeš, budeš podobný Bohu: to je zisk!“ Jisté věci, které my jsme jako chlapci byli zvyklí nazývat „hříchy“, se nyní nazývají „zkušenosti“. Ještě nemá zkušenost s drogou? Zdá se ti, že by ses měl za to stydět. Stalo se v jedné divčí třídě klasického gymnázia: Jedna žačka řekla při zábavě o přestávce, že je pannou. Kolem se strhl velký smích. Dnes to vypadá tak, jako by neřest měla chodit se vztyčenou hlavou a že ctnost by se měla stydět. Potom však potají přicházely za ní spolužačky jedna za druhou. „Myslíš, že jenom ty jsi panna? Já také,“ říkaly skrytě, šeptem, aby to nikdo neslyšel. Jak je krásné být odvážný v dobrém! Ba je to tak krásné, když Ježíš říká: „Kdo mě vyzná před lidmi, toho já vyznam před svým otcem v nebesích.“ Rozhodovat, co je dobré a co zlé, nepřisluší člověku, to náleží Bohu.

II. vatikánský koncil říká jasné: „Nejvyšší normou lidského života je Boží zákon, věčný (neměnný), objektivní (nezávislý na náladě osob), všeobecný; člověk odhaluje v nitru svého svědomí Zákon, který si nedal sám, ale který musí poslouchat.“ Boží zákon a lidská svoboda nejsou

v protikladu. Kde se setkávají? V pravdě.

Svatý Augustin říká: „Nemůže existovat láska, která je v rozporu s pravdou.“ Z toho vyplývá také zásluha a hřích. Hříchu se dopouštíš, když jednáš proti Božímu zákonu, zásluhu získáš, když ho zachováš. Na tom závisí odměna a odsouzení. Pro toho, kdo Boží zákon zachoval: „Pojďte požehnaní...“; pro toho, kdo porušoval Boží zákon: „Odejděte zlořečení do ohně věčného.“ Svátý Pavel má doporučení, které byste si měli často připomínat: „Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast“ (1 Kor 9,6-10).

Druhý omyl - individuálně vyhodnocované okolnosti mohou osvobodit od obecného zákona. Hleďte, vždy se najdou výmluvy, pokud si myslíme, že jsou tu okolnosti, které mohou hodnotit podle svého: „Já jsem proti potratu, ale situace, ve které se nachází moje žena, při jejím zdravotním stavu není jiné řešení než...“ „Já jsem proti rozvodu, ovšem můj případ je něco zvláštního, ustavičné hádky, když absolutně nejsme schopni se shodnout...“ Vidíte, jak hledáme omluvy, vytváříme je, abychom mohli porušit Boží zákon. Jste manželé, a nemůžete se shodnout? Hledejte všechny možné způsoby, a když se vynasnažíte oba dva, jistě ten způsob najdete.

Pokud jste upřímní, dialog člověka se sebou samým je tento:

Mše sv. v Colle Don Bosco 11. října 2003

„Jak se mám zachovat v tomto obtížném případě? Co je ve shodě s Božím zákonem? Co chce Bůh, abych udělal v této situaci?“ To je dialog s Bohem. Zákony, které Bůh vepsal do srdce člověka, pokud lidské srdce nezloudivo, jsou jasné a zřetelné: praktický soud má být ve shodě s pravdou. Kdo má správné svědomí, postupuje vpřed.

Jak se svědomí deformuje? Například hříšným návykem. Nemám strach o toho, kdo zhřešil, mám strach o toho, kdo opakovaně upadá do hříchu; bojím se o toho, kdo ospravedlňuje hřích: tady už se nedá nic dělat. Předsudky okolí, špatné příklady mohou zatemnit svědomí: „Všichni to dělají...“ Jen ten, kdo je spravedlivý a hledá pravdu, nedá si svědomí deformovat vášněmi, okolím, ďáblem. Jak si mohou utvořit správné svědomí, jakým způsobem mohou opravdu správe pochopit, co je dobré a co je zlé v životních okolnostech, ve kterých se nacházíme? Velká pomoc je Boží slovo a učitelský úřad Církve.

Jsou zde dva důležité výroky svatého Pavla, který byl pěvcem svobody. První je v listu Římanům 12,2: „Nepřizpůsobujte se tomuto světu.“ Je to obtížné, protože když žijeme ve styku s druhými, mluvíme s druhými, snadno se jim staneme podobnými i v tom, v čem se mýlí. Křesťan musí mít odvahu, aby říkal a dělal i to, co druzí neříkají a nedělají. Druhá věta, kterou bych vám chtěl vštípit do paměti, je v listu ke Galatským 5,13: „Bratři, vy jste povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být zá-

minkou, abyste se vraceli k prozrazování sebe.“ Svátý Pavel má v tomto směru velmi jasné pojmy. Buď to žijeme podle ducha, nebo podle těla. Budeš-li žít podle těla, zemřeš, budeš-li žít podle ducha, budeš mít život věčný... Kdo zasévá v těle, z těla bude sklízet záhubu. Ještě jednou svátý Pavel: Kdo zasévá v duchu, z ducha bude sklízet život věčný. Připomeňme si žalm 18: „Hospodinův zákon je dokonalý, občerstvuje duši, Hospodinův příkaz je spolehlivý, nezkušenému dává moudrost. Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.“

Třetí omyl se týká hříchů těžkých a lehkých. Z Bible a učení Církve víme, že jeden jediný skutek, když se jedná o přestoupení Božího zákona v závažné věci, v úplném svědomí a úplném souhlasu, jedná se o hřích těžký. To je hřích, který způsobuje smrt duše, ztrátu posvěcující milosti, znemožňuje nám přijímat Eucharistii, dokud nepřistoupíme ke svaté zpovědi. Bible nám představuje klasické příklady: Saul, David, Achab, kteří se dopouštějí zlého skutku: je to smrtelný hřích. Bible říká, že každý bude souzen podle svých skutků, nikoliv podle svých nápadů. V Bibli je Boží slovo.

Kež se nestává to, co říkal v jednom svém kázání otec Tardif: „Znám lidi, kteří si najdou každý den čas, aby si přečetli noviny, ale za celý svůj život si nenašli čas, aby si četli Písmo svaté.“

Čtvrtý omyl - na omluvu zla nestačí dobrý úmysl. Žádný špatný skutek není možno ospravedlnit dobrým cílem: „Kradu, abych podaroval chudé.“ Nikoliv, synáčku, když kradeš, jednáš proti sedmému přikázání. Dnes je tolik hříchů proti životu: potraty, eutanazie, sebevraždy, genocida, svévolné věznění, otroctví, prostituce...

Jestliže nějaký skutek je ze své podstaty zlý, nemůže ho ospravedlnit žádný dobrý úmysl ani zvláštní okolnosti.

KRÁTKÉ ZPRÁVY

Fotbalový klub FC Valencia, který získal letos španělský mistrovský titul, zaplavil květinami oltář své patronky Panny Marie, ochránčyně bezdomovců. Na cestě do baziliky jej doprovázelo 6000 příznivců. Kapitán klubu nesl věnec v klubových barvách bílé a oranžové. Slavnostní bohoslužbu celebroidal arcibiskup A. G. Gasco spolu s klubovým kaplanem E. Llagariou.

* * *

Na následky mučení od islámských extrémistů zemřel v Pákistánu 19letý katolický student. Biskup Josef Coutts oznámil do Königsteinu na „Kirche in Not“: „Máme nového mučedníka.“ Silná víra tohoto mladého křesťana je však současně posilou pro ostatní katolíky. Coutts zdůraznil, že mnoho muslimů akt násilí odsuzuje a vyslovuje katolíkům solidaritu.

* * *

Australský filozof Peter Singer a jeho německý kolega zastávají a šíří názory, že na ochranu lidských práv, a tedy i života nemá nárok lidský jedinec jako takový, nýbrž teprve lidská osoba, která se musí vyznačovat určitými kvalitativními kritérii. Pro Singera je tedy v určitých případech přípustné usmrtit dítě jako nežádoucí až do věku dvou let.

Proti tomu se ostře postavil Robert Spaemann: „Lidská práva se nepropůjčují, nýbrž uznávají.“ K základnímu právu na život patří, že je má každý jedinec bez ohledu na úsudek druhých. Všechno ostatní je zvučelo. Počátkem lidského života je zcela nesporně okamžik spojení mužského semene a ženského vajíčka. Středověká představa, že duše se spojuje s tělem teprve po čtyřiceti dnech, je z vědeckého hlediska neudržitelná.

Pátý omyl: „Věřím svým způsobem.“ Mnoho lidí myslí a žije, jako by Bůh neexistoval, a dělají sami ze sebe absolutní rozhodčí toho, co je dobré a co zlé. „Mně se to jeví jako dobré, mně se to zdá zlé.“ Tobě? A co Bůh? Víra má mravně objektivní obsah, proti kterému se nikdo nemůže stavět. „Z toho poznáme, že jsme poznali Boha: když zachováváme jeho přikázání“ (1 Jan 2,3). Co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, ale ztratil svou duši? Jakou náhradu dá člověk za svou duši? Ten, kdo mluví a žije a dělá se sám rozhodčím ve věci dobra a zla, jedná proti pravdě. Pravda je objektivní, nikoliv subjektivní.

Šestý omyl: Církev je neshovlivá, nemá soucit ani pochopení. Aby bylo jasno – Církev není ani autorem, ani arbitrem Božích zákonů, je jejich služebnicí. Ona je služebnicí Božích zákonů a hlásá je pro spásu lidí.

Ve věci mravních zákonů, které zakazují to, co je zlé, neexistují pro nikoho výjimky ani privilegia. Jen Bůh, nejvyšší Dobro, je normou mravnosti a Církev nesleduje tvrdost, ale spásu: neustupovat hříchu není tvrdost, ale je to záchrana.

„Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí kamenem... Ženo, nikdo tě neodsoudil?“ „Nikdo.“ „Ani já tě neodsoudím, jdi a už nehřeš“ (Jan 8,1-11). Církev nás učí spásu, následuje příklad milosrdného Ježíše a využívá moc, které od něho získala, vůči těm, kteří se provinili zlem, ale je plná milosrdnosti vůči osobám. Je vždy připravena odpustit, jestliže je zde lítost, vždy ochotná udělit rozhřešení, když je zde rozhodnutí již nehřešit. Pyšný člověk by se chtěl ospravedlnit sám podle svého nápadu. Tolik osob vzdálených od svátosti říká: „Já se vyzpovídám Bohu, já si to s ním vyřizuji sám.“ A co říká Bůh? „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, odpuštěny nejsou“ (Jan 20,23). Když veřejná moc chybí tím, že schvaluje záko-

ny, které jsou proti zákonu Božímu, postupuje proti pravdě a tyto zákony nezavazují. Velikost člověka je v jeho svobodě, největší sláva jeho je v tom „že užívá své svobody, aby jednal podle pravdy, když zachovává Boží zákon“. Tridentský koncil učí, že Boží milost jednou přijatá může být ztracena, ale pouze nevěrností, kterou se ztrácí sama víra, a také jakýmkoliv smrtelným hříchem. Svátý Pavel nám připomíná: „My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života dělal dobrého nebo špatného“ (2 Kor 5,10).

Člověk musí zachovávat mravní zákon i za cenu, že ho to bude stát život. Učí nás to Marie Gorettiová, ani ne dvanactileté dítě, která měla v srdci Boží zákon: „Nedělej to, je to hřích. Když to uděláš, půjdeš do pekla!“ To jsou slova, která opakovala, když na ni dorážel člověk, který ji chtěl znásilnit. Jistě, harmonie mezi svobodou a pravdou může někdy vyžadovat ne-

obvyklé oběti. Může žádat dokonce mučednictví. Myslím na mučedníky prvních století i na svaté dnešní doby. Ale normálně se jedná o vnitřní boj. Svátý Pavel to vyjadřuje přímo jízlivě: „Nedělám dobro, které chci, ale zlo, které nechci. Kdo mě vysvobodí z tohoto hříšného těla? Milost Ježíše Krista“ (Řím 7,15.25). Ježíš říká jasně: Nestačí naše síly, ani když se vyhýbáme příležitostmi, neumíme se vyhnout zlu: potřebujeme Boží milost.

Když vezmeme 6. přikázání, pole je velice široké. Podívejte se na nemravnost, ve které žijeme. Podívejte se na lidskou vynalézavost, jak užívat zla. Když byla vynalezena televize, otec Pio se rozhněval, a když mu řekli: „Ale otče, to je úžasný vynález!“ odpověděl: „To se ví, je to úžasný vynález, ale uvidíte, co se z něho stane: zkáza mladých i starých, kněží, sester, bratří...“

Vzpomeňme si na Ježíšovu modlitbu v zahradě: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení!“ Je třeba bdělosti,

útěk před příležitostí, ale je potřebná také Boží milost, a tu získáme modlitbou. Nejsou-li zde obě podmínky, je nemožné setrvat v Boží milosti. Již od dědičného hříchu se člověk bouří proti Bohu a chtěl by jednat podle své vlastní hlavy; tím upadl do léčky, kterou mu připravil pokušitel. Bible říká: „Bůh nikomu nedovolil hřešit“ (Sir 15,20). A Ježíš opakuje: „Mé jho je sladké a mé břemeno lehké“ (Mt 11,30). Hle, spravedlivý září božským světlem, když svou svobodou volí pravdu. „Volte vždy pravdu a vaše svoboda bude zářící a slavná.“

Matka milosrdnosti Maria, která nás přijala za své děti, je uchvacujícím znamením mravního života. Jednoho dne během exorcismu jsem se zeptal ďábla: „Proč máš větší strach, když jmenuji Marii, než když jmenuji Ježíše?“ A on mi odpověděl. „Protože On je nejvyšší Pán! Já jsem nejvíce pokořen, když mě poráží lidská bytost.“ Proto jsem se ho zeptal: „Jaké jsou Mariiny vlastnosti, které tě nejvíce trýzní a nejvíce pokořují?“ „Ona je nejpokornější ze všech tvorů, a já jsem nejpyšnější; ona je ze všech tvorů nejčistší, a já jsem nejohavnější; ona je nejposlušnější ze všech tvorů, a já jsem největší odbojník.“ Nejpokornější, nejčistší, nejposlušnější. Jindy jsem se ho zeptal: „Řekni mi, kromě toho, že je nejpokornější, nečistší a nejposlušnější, jaká je její čtvrtá vlastnost, která tě nejvíce pokořuje?“ Odpověděl: „Vždy mě poráží, není dotčena ani nejmenším stínem hříchu.“ Podívejte se, jak byl ďábel přinucen, aby se stal obhájcem nejsvětější Panny Marie! Maria je samo světlo, a přece s námi sdílí lidské podmínky, umí s námi cítit, umí pro nás získat milost, abychom jí byli podobní, plní božského světla. Následujme ji, a když ji budeme následovat, budeme zářit pravdou. Aleluja.

Z Medjugorje - Torino 115/2004
přeložil -lš-

Nezbytnost rozlišování

Kardinál Georges Cootier je papežským teologem. Provádí již 15 let s profesionální přísností a misijní odevzdaností „korekturu a revizi“ všech papežských dokumentů a uděluje jim nihil obstat. Z obsírného rozhovoru, který s ním vedla revue 30giorni vyjímáme:

V časopise Nova et vetera jste již v roce 1969 uvedl, že pojem náboženství jako instrumentum regni (nástroj k panování) je druhou stranou mince náboženství jako opium lidstva.

COTTIER: Maurras byl zakladatelem hnutí *Action française*. Byl to pozitivista. Hodnotil katolicismus jako „náboženství Francouzů“. Co ho zajímalo, byla francouzská říše, nikoliv katolicismus a také ne Církev. To je postoj, který nacházíme

jíž v osvětenství. Voltaire posílá své služebnictvo na mši. Domníval se, že náboženství je užitečné k tomu, aby udržovalo u lidu správnou náladu. To byla také představa Maurrasse, ale také Mussoliniho, který Maurrasse četl. Ale Bůh sám je přítomn vyřazen. Kristus ho nezajímá. Nesmíme být naivní. Když někdo výslovně popírá Boha, pozná se to snadno. Ale když si jím někdo takto posluhuje, těžce ho uráží. A to je záluďnější.

Kdy jste se seznámil s Maritainem?

COTTIERE: Od roku 1949 do roku 1952 jsem navštěvoval v Římě na Angeliku kurz teologie a filozofie. V té době byl Maritain francouzským vyslancem u Svatého stolce. Znal jsem jeho díla a Journet mě seznámil

s ním. Vzpomínám si na jednu večeri v Palazzo Taverna, kam Maritain pozval také Garrigou-Lagrange.

Co byste z filozofického odkazu Maritainova i dnes doporučil?

COTTIERE: Jako nejužitečnější se mi jeví schopnost rozlišovat, což je vlastní celé tomistické tradici. Když se vzdáme rozlišování, vede to ke zmatkům a popírá se tak to, co vlastně chceme hájit.

Jestliže je všechno milost, pak už žádná milost není. Nebezpečí, které můžeme konstatovat v teologii náboženství, je jednoznačné připisování všeho náboženského Duchu Svatému. Jsou jistě úctyhodné lidské náboženské hodnoty, ale to vůbec neznamená, že mají nějakou spásnou hodnotu. Patří do jiného řádu než Kristova milost, která zachraňuje. Asi byl někde špatně prezentován rozdíl mezi milostí a přirozeností, jako by se milost a přirozenost překrývaly. To nikdy svatý Tomáš nezastával. Milost působí uvnitř přirozenosti. Ale přirozenost sama má svou vlastní povahu.

Jakýsi „panchristismus“ se mi jeví málo vhodný. Teologický systém, který všechno absorbuje v Kristu, dělá z Krista teologický postulát pro uznání lidských hodnot. A to nám svazuje ruce při vážném dialogu v oblasti lidských práv. A konečně, když máme zato, jako by již všichni náleželi ke Kristu, ať už to vědí nebo ne, může se naše misijní poslání stát zbytečné.

Člověk se nerodí jako křesťan. Člověk se rodí jako žid nebo muslim. Křesťanem se člověk stane skrze křest a víru. To křesťanství odzbrojuje. Je to božská

bezbrannost, protože křesťané se nevyrábějí, tak jako je možno produkovat příslušníky jiných náboženství prostě jen tím, že se postaví do světa. Každé dítě musí víru přijmout samo, to mu nikdo nesmí odejmout. Jeho okolí a katecheze mu mohou pomáhat. Ale žádná sociologická situace nemůže nahradit přitažlivost víry jako dar milosti, která umožňuje připojit osobní svobodu.

Dlouho jste se zabýval Marxem. Jak jste narazil na tohoto filozofa z Trevíru?

COTTIERE: Moji představení mě na konci mých kněžských studií prosili, abych udělal doktorskou práci na univerzitě v Ženevě, kde otevřeli nový klášter. Mnoho mých kolegů bylo tehdy poblázněno komunismem. Dnes si už ani neumíte představit, jak fascinujícím způsobem komunismus po válce působil. Také jsem chtěl pochopit, jaký je vztah mezi komunismem a ateismem. Na to jsem se ve svém u studiu soustředil.

Marxův ateismus má své kořeny v Hegelovi. Jak řekl již Karl Löwith, Hegelova filozofie je výrazná „gnostická christologie“. Právě tím, jak Hegel uvádí kulturní význam křesťanství pro pokrok civilizace, popírá víru apoštolů v Ježíše Krista. Na jeho horizontu je Kristus jen idea, jako zajímavý kulturní model. S histo-

Nechejte mě bydlet ve vašich srdcích, abych se mohl ve vás modlit, usmířovat a obětovat. Co více můžeme spolu udělat? V jednotě lásky a ve společném úsilí jsme velmocí lásky. Musíte mi jen důvěřovat. Když vy jste ve mně a já ve vás, všechno je možné. V mém jménu vám Otec udělí všechno. Proste ho. On čeká, aby vám mohl darovat milosti. Já jsem je pro vás vydobyl. To je souhrn lásky: moje Srdce.

V mém Srdci, otevřeném na kříži, se noří moje lidská láska do božského Srdce Otcova, do nejmilnějšího společenství lásky, a bere s sebou také vás do této vnitřní jednoty Srdcí, kterou vám chce Otec ve své bezmezné lásce darovat.

Sestra Františka Maria od Ukřižované lásky

rickým Ježíšem, s konkrétní postavou si nechce nic začínat. To velice dobře vystihl Kierkegaard, podle mne jeden z velikánů.

Jako prezident historicko-teologické komise jste se podílel v Jubileu na prosbách o odpuštění. Pro některé je to stále kontroverzní otázka.

COTTIERE: Někteří by chtěli tvrdit, že to bylo něco nového. Ale Církev si vždy byla vědoma svých vin. Na začátku každé mše se modlíme *mea culpa* za své hříchy. Ne vše, co se událo ve jménu Církve, byla Církev. Toto rozlišení a prosbu o odpuštění pokládám za jeden z nejdůležitějších akcentů tohoto pontifikátu.

*Z 30giorni - 3/2004
přeložil-lš*

vraždou Nejvyššího a Nejsvětějšího. V rámci sporů o film Umučení Krista řekl jeden biskup, že dáva před touto podívanou přednost Bachovým Pašijím. Poslech takové hudby jistě přináší duchovní uspokojení, ale vystihuje skutečnost? V jednom válečném filmu byla scéna, jak si německý důstojník po masakru pouští v bytě oběti gramofonovou desku s Beethovovou hudbou. Místo opravdových citů, které vyplývají ze skutečnosti a mají nás mobilizovat k správnému jednání, máme také vypracovanou, do citů zabalenou klišé, která nám přinášejí uspokojení, ale k ničemu nás nemobilizují.

Pravé náboženství není náplast na bolesti, vonná zahrada, nouzový únik ani výlet do říše snů, ale řešení existenciálních otázek a vztahů Bůh - člověk. Do tohoto vztahu se vkradla díky ďáblově proradnosti a lidské pýše ta nejneslýchanější, nejstrašnější a nejuděšnější ze všech skutečností, a tou je hřích - vzpoura „ničeho“ proti „Všemu“. Jak si představit vzpouru proti Bohu? To je např. takové zacházení s Nejvyšším a Nejdobrotivějším, jak to (spíše jen) naznačují katané ve filmu Umučení. Že na nic takového při hříchu nemyslíme? Nejde o to, co si připouštíme, ale co skutečně působíme. Adam také nemyslel na to, že uvrhl do otroctví celé tvorstvo a odsoudil Boha na smrt, že má svým způsobem na svědomí všechny hříchy, které budou následovat. *Cos to učinil?* hrozí se Bůh opakovaně po hříchu. Při

slovu hřích by nám měly nejen vyhrknout slzy do očí, ale také běhat mráz po zádech. Okolnost, že už mnoho a mnoho let nám nikdo nestaví řádně před oči tyto nejzávažnější skutečnosti, tak to dělal kdysi svatý Antonín, neznamená, že ztratily na závažnosti. Schovali jsme se za svá slovíčka a citová klišé a vybrali jsme si z pravd viry to, z čeho se dá poskládat dostačující uspokojení. Náboženství jako kamufláž, kultura přistřížená na míru a gumové desatero. Zcela nám uniká, že si přitom osobujeme práva, která nám nepřísluší, a Toho, který je jediným Pánem, ve skutečnosti bezostyšně odstrkujeme stranou.

Křesťanství se stalo pro mnoho lidí vágní mělčinou. Protože jim nic neříká ani jim nepřináší patřičné lapidární odpovědi, hledají pomoc u esoteriky. Co nám zbylo ze svatého Antonína, který byl „kladivem na bludáře“? Sladká barvotisková legenda pro lidovou zbožnost a patron těch, kteří hledají, co ztratili. Nuže, ztratili jsme něco velice důležitého: odvahu nazývat věci správným jménem a podle toho cítit, jednat a žít. Aby nám mohl patron hledajících pomoci, zbývá ještě, abychom tuto odvahu a také dovednost začali doopravdy usilovně hledat. Potřebujeme ne jedno, ale mnoho „kladiv“ . To je také smysl výzev k pokání, které se na nás valí ze všech stran už bezmála dvě stě let.

-red-

KRITIKA ZE STRANY BAVORSKÉHO MINISTRA VNITRA

Günter Beckstein kritizuje oficiální katolickou církev v Německu, že věnuje malou pozornost pronásledování křesťanů v muslimských zemích. Křesťané na Západě by měli být obhájci svých bratří. Na tiskové konferenci vyslovil názor, že křesťané jsou příliš málo informováni o skutečných rozdílech mezi křesťanstvím a islámem. „Alláh není trojjediný Bůh. Vytráčení křesťanských základů a hodnot v Evropě ohrožuje sociální životní kvalitu.“

K podobnému tématu se vyslovil i kardinál Ratzinger. „Znovooživení islámu je podporováno vědomím, že islám poskytuje platnou duchovní základnu pro život národů, která byla z Evropy odstraněna. Evropa i přes svou hospodářskou potenci je odsouzena k zániku. Také buddhismus jako duchovní moc se obrací proti Evropě, protože ta zapřela své mravní zásady. Optimismus, že evropský prvek opět zvítězí, se namnoze jeví jako překonaný.“

Erich Maria Fink

Na nebi se ukázalo veliké znamení (Zj 12,1)

V průběhu církevních dějin zažili jednotliví lidé Matku Boží zvláštním způsobem. Ale teprve od roku 1830 existuje fenomén, že Maria se ukazuje ve zjeveních a sděluje vizionářům poselství, která jsou určena celému lidstvu. R. 1830 se stalo poprvé, že Maria dala spolu s poselstvím Církvi také „klíč“ k pochopení počínajících mariánských zjevení.

Matka Boží a Matka všech lidí

Ve třech zjeveních oznámila Panna Maria Kateřině Labouré nadcházející revoluce, mimořádná soužení a těžké doby pro celý svět. To je podle jejích prostých slov a znamení důvod, proč je právě nyní poslána od Boha k lidstvu. Jejím úkolem je, aby vyšla vstříc lidstvu se svou mateřskou láskou a pomoci a nabídla mu své Srdce jako útočiště.

Kateřina byla tehdy novickou v řádku vincentinek. V noci 19. července 1830 ji zavedl chlapec v zářícím bílém šatu, kterého pokládala za anděla strážce, do kaple. Tam spatřila v chórovém prostoru svatou Pannu. Maria slíbila nejdříve při tomto prvním zjevení celému klášternímu společenství ochranu v době revoluce.

27. listopadu téhož roku měla Kateřina Labouré druhé vidění: Maria stála na zeměkou-

Pak Kateřině připadá, jako by se obraz před ní otáčel, a současně vidí na rubu písmeno M, ve kterém stojí kříž a pod jeho rameny jsou dvě srdce, Ježíšovo s trnovou korunou a Mariino probodené mečem. Kolem nich je věnec z dvanácti hvězd.

Maria vyslovila přání: *Dej podle tohoto obrazu razit medailky. Osoby, které je budou nosit, obdrží velké milosti. Milostí se dostane těm, kteří budou mít důvěru.*

Při třetím a posledním zjevení v prosinci 1830 opakovala žádost ražení medailí. R. 1832 byl informován příslušný biskup. Ten se brzy nato přesvědčil o nadpřirozeném charakteru těchto zjevení a dal vyrábět medailky. Od té doby zaplavily svět miliony a miliony těchto „záračným medailek“, neboť v souvislosti s nimi se stalo mnoho zázraků.

Mariánská doba

27. července 1947 byla Kateřina Labouré prohlášena za svatou a její dosud neporušené tělo je v kapli zjevení na Rue de Bac č. 140 v Paříži. Od té doby došlo k řadě dalších zjevení Matky Boží na různých místech světa (např. La Salette 1846, Lurdy 1858, Ponmain 1871, Cnoc Mhuire v Irsku 1879, Fatima 1917, Beauraing 1932/33 a Banoux 1933 v Belgii.)

Stále jasněji poznávala Církev vnitřní souvislost těchto událostí. Všechna zjevení dýchají stejným duchem, stavebně na sebe navazují a rozvíjejí mariánský program, který se stále více doplňuje. Aby vyzvedla jejich vnitřní souvislost a spá-

li s hadem pod nohama. Roztahuje paže a drží dlaně směrem vzhůru. Z drahokamů na jejich prstech vycházejí zářící paprsky a padají na zemi. Panna Maria stojí v oválném rámci ze světla a kolem ní je možno číst nápis: „Ó Maria, bez poskvrny počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!“

sonosný význam, nazvala období počínaje rokem 1830 „mariánský věk“.

Program z medailky

Záračná medailka nepředstavuje pouze počátek mariánského věku, ale symbolickým způsobem úplný program pro tuto novou dobu.

Nejdříve je naznačeno postavení Panny Marie v dějinách spásy. Maria je bez poskvrny počatá, jak to vyjadřuje modlitba na líci medailky. Porodila Vykupitele a přinesla ho na svět. To je symbolicky vyjádřeno tím, že kříž jakožto Kristovo znamení je nesen skrze M, tedy Marii. Ale je to současně M pod křížem. To připomíná okamžik, kdy Kristus na kříži dal Marii všem lidem za Matku. V průběhu dějin uskutečňuje Maria své všeobecné mateřství. Na medailce je tak biblicky a symbolicky vyjádřeno, že stojí na zeměkouli jako Prostřednice všech milostí, které svými paprsky rozdělují na celý svět.

Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Milost, že Maria byla počata bez hříchu, našla zvláštní výraz v Lurdech a ve Fatimě. Během 16 zjevení Bernadetta „Dámu“ žádala třikrát, aby vyslovila své jméno. Po třetí Paní se jí ruce a pohledla k nebi. Pak své paže roztáhla, naklonila se k Bernadettě a s hlubokým dojetím řekla: „Já jsem Neposkvrněné počé-

tí!“ Čtyři roky předtím vyhlásil Pius IX. slavnostně dogma o neposkvrněném početí.

Ve Fatimě je tato myšlenka spojena se zjevením Neposkvrněného Srdce, které je rovněž zakotveno na medailce. Je tu představeno Mariino Srdce spolu s Ježíšovým, a to tak, že trpí za lidstvo. Ve vnitřní souvislosti s tímto symbolem zve modlitba na medailce lidi, aby se utíkali k té, která je počata bez poskvrny hříchu. Fatima jde o krok dále a žádá zasvěcení lidstva Neposkvrněnému Srdci. Tato prosba tvoří vůbec jádro celého fatimského poselství.

„Žena Zjevení“

Rozhodující je, že symbolickou řečí medailky se Maria identifikuje s „Ženou“, o které hovoří Zjevení svatého Jana (Zj 12,1). Na obou stranách medailky jsou poukazy na „Ženu Zjevení“. Přední strana ukazuje Marii, která drtí hadovu hlavu. Rub přináší dvanáct hvězd, které ji zdobí ve Zjevení svatého Jana.

Tato základní výpověď, že Maria se zjevuje jako ta, jejíž poslání je popsáno ve Zjevení svatého Jana, dává směr pro veškeré pochopení mariánského věku a významu jednotlivých zjevení. Všechny výpovědi se doplňují jako kameny mozaiky do celkového obrazu, když jsou zasazeny do tohoto biblického významu.

Velké znamení

Pavel VI. tuto základní výpověď učitelky potvrdil. K 50. výročí prvního zjevení ve Fatimě uveřejnil apoštolský list *Signum magnum* - Velké znamení. Nese datum 13. května 1967, kdy sám přišel do Fatimy. Již v první větě dokumentu prohlašuje: „Velké znamení, které viděl apoštol Jan na nebi, Ženu oděnou sluncem, liturgie katolické církve právem chápe jako nejsvětější Pannu, která se z Kristovy milosti stala Matkou všech lidí.“

Toto konstatování, že v Ženě Zjevení můžeme právem spatřovat Marii, přivádí papež Pavel VI.

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás povzbuzuji, abyste se zasvětili mému Srdci a Srdci mého Syna Ježíše. Jen tak budete každý den víc moje a čím dál víc se budete navzájem povzbuzovat ke svatosti. Tak zavládne ve vašich srdcích radost a budete nositeli míru a lásky.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 5. 2004

Z komentáře bratra Efraima:

Co to je „triumf Neposkvrněného Mariina Srdce“, ne-li poslední slovo lásky po tolika staletích, v nichž vládlo zlo? Nemůžeme pochybovat o konečném vítězství, protože Bůh je Bůh a tajemství nepravosti je vázáno na tajemství spásy, jediný to Boží cíl. Bůh chce spasit všechny lidi, ale nemůže to učinit bez jejich svobodného souhlasu. Sv. Panna je „Ano“ ze strany celého lidstva a ona se snaží všemi prostředky, kterými disponuje její mateřská něžnost, aby vtáhla své děti do svého „Ano“, aby je představila Bohu. Vzpurné lidstvo naopak používá všechny prostředky, kterými disponuje jeho chladná inteligence, pro vlastní zničení.

Triumf Neposkvrněného Srdce nastane, až dostatečný počet mužů a žen bude „nastěhován“ do Mariina a Ježíšova Srdce, aby dobro zvítězilo nad zlem.

To Gospino „Děkuji vám“ nám ukazuje, že i když její vítězství není plně zjevné, její vláda už postoupila, takže to nejhorší není jisté, je možno se ho vyvarovat. Kež Mariina radost nám dá křídla k tomu, abychom dělali to, oč nás prosí - byli nositeli míru a lásky. Tak budeme spoluvykupiteli se Spoluvykupitelkou, v radostné naději Příchodu.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 5. 2004

do bezprostřední souvislosti se zjevením Matky Boží ve Fatimě. „Zde ji uctívají zástupy věřících pro její mateřskou tihnoucí k milosrdenství.“ To nebylo dříve pro Církev tak samozřejmé, označovat Marii za „Matku všech lidí“, jak to zde činí Pavel VI. Spokojovala se s tím, že ji vzývala jako Matku Spasitele. Nyní však uznává, že Maria stále viditelněji vykonává své všeobecné mateřství, jak to vyjádřil Jan ve Zjevení velkým znamením.

Závazné pro život Církve

Ve Fatimě vyzvala Maria všechny lidi, aby se zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci. Papež Pavel VI. vyslovil na konci svého dokumentu tuto výzvu jako oficiální prosbu Církve adresovanou jednomu každému věřícímu. Pozvedl tak zasvěcení ze soukromé roviny do roviny obec-

ně závazného života Církve. Píše: „Od zjevení Matky Boží uplynulo pět desetiletí. V rozhlasovém projevu k portugalskému národu odevzdal 31. října 1942 Pius XII. Církev a celé lidstvo Matce Boží a jejímu Neposkvrněnému Srdci. Toto zasvěcení jsme my sami obnovili 21. listopadu 1964. Nyní vás však prosíme, a vyzýváme k tomu všechny syny a dcery Církve, aby se osobně zasvětili Matce Církve.“ Aby zdůraznil závaznost tohoto zasvěcení, dále pokračuje: „Ctihodní bratři! Nepochybujeme o tom, že své kněze a vám svěřené věřící povedete a povzbudíte, aby následovali tuto výzvu. Pak budeme mít jistotu, že slavná Královna nebe a země, naše dobrotivá Matka, bude ustavičně chránit své duchovní děti. Bude z nebe ustavičně chránit celou Církev.“

(dokončení)

PAPEŽ PIUS XII. (18)

Vystupoval jsem nahoru do druhého patra paláce jako včera. Opět předsíně od první po šestou. A zase kolem nespočetní černě oblečení poutníci toužebně očekávají Svatého otce. Důstojníci Švýcarské gardy zde nahore neměli uniformu žoldnéře jako vojáci na hlídce, nýbrž tmavě modré dvouřadové uniformy z doby Napoleona III., s šerpami, epoletami a půvabným korдем na boku.

Čekal jsem v sále Bussolanti, prohlížel si obrovské gobelíny a pokoušel jsem se vyložit si jejich alegorická zobrazení.

Uprostřed každého koberce byl bělostně oděný Kristus, bílý jako papež, obklopený apoštoly nebo farizeji či lidmi v ulicích Jeruzaléma. Pod gobelíny u stěn stály v řadě židle, střídavě jedna s rovným opěradlem a jedna s opěradlem polohovým.

Potom přerušil jeden muž z gardy má pozorování. Byl to tentýž nobile, který mi už včera byl nápadný. Přesně s posledním úderem zvonu vstoupil Svatý otec do řady audienčních sálů. V tutéž hodinu jako včera. Stejný zjev. Dokonce i složení záhybů bílé sutany se zdálo být stejné.

Papež kráčel od jedné skupiny klečících k další skupině. Dva kroky před ním kráčel maestro di camera, Callori di Vignale, v rouchu preláta. Ptal se na jména a stav hostů audience a předával je tichým hlasem Jeho Svatosti.

Papež prošel kolem mě a pokračoval ze sálu do sálu. Jeho pohyby prozrazovaly překvapující pružnost. Pius XII. vypadal jako muž nestárnoucí, nepodléhající času.

Sledoval jsem očima bílou postavu, než zmizela v hloubi prostoru. Viděl jsem, jak stále zvedá žehnající pravici, jak se sklání nad každým klečícím, jak jeho rty občas promlouvají pár slov. Pozoroval jsem obličej všech lidí, kteří k němu vzhlíželi.

To je obraz, který se denně opakuje, už léta, desetiletí, staleti... Bylo to ještě za války, v době, kdy po mnoha tisících německých vojáků, kteří prosili papeže o požehnání, proudili do Vatikánu také vojáci vítězných aliančních armád. Také oni se chtěli jednou setkat se Svatým otcem a přijmout jeho požehnání. Když papež jednoho dne procházel hustě namačkanými řadami klečících, byl náhle osloven zvoláním. Prelát jeho doprovodu užasli. Strážce znervózňily. Pokládalo se beztoho za nebezpečné, že Svatý otec trvá na tom, že se bude denně vydávat mezi masy nekontrolovatelných návštěvníků, zatímco ještě v Itálii zuřila válka. Ale na papeže zavolat – to bylo proti všem pravidlům a zvykům.

Pius XII. místo aby volajícího přeslechl, obrátil se ihned k němu: byl to voják v anglické uniformě, vtisněný do jedné ze zadních řad. Nebyl to už žádný mladík – jeden z těch, kterému se život a válka vepsaly do tváře.

Papež postupoval ke klečícímu. Ihned se rozevřela ulička. Pius XII. se ho anglicky tázal, co si přeje.

„Jsem nešťastný otec,“ řekl anglický voják, „ztratil jsem v této válce jediného syna. Kdybych tak mohl najít jistotu, že uvidím zase svého syna na věčnosti – ale kdo by mi mohl takovou jistotu dát? Můj život se stal prázdný a beze smyslu.“ A potom dodal prostě: „Prosím, pomozte mi!“

„Zaveďte toho muže po audienci do Naší pracovny,“ přikázal papež užaslému okolí.

Byla to potom dlouhá, důvěrná rozmluva Pia XII. s tímto prostým anglickým vojákem. Když voják nakonec opouštěl Vatikán, usmíval se. Kamarádům, kteří na něj čekali a útočili na něj otázkami, nechtěl dát žádnou odpověď. Nakonec, nucen přece jen promluvit, řekl:

PAPEŽOVO CINGULUM

Bílé cingulum, které měl papež na sobě v době atentátu a které bylo potřísněno jeho krví, bude vystaveno poprvé 4. června v kapli Panny Marie Čenstochovské na Jasně Hoře. Zatím bylo podle papežova přání přechovááno v trezoru.

PAPEŽŮV VLASTNÍ ŽIVOTOPIS

18. května byl dán do prodeje v mnoha jazycích v celkovém nákladu 1 milionu výtisků vlastní životopis Jana Pavla II. Kniha obsahuje období od roku 1958, kdy byl jmenován světicím biskupem v Krakově, do roku 1978, kdy se stal papežem. Kniha má 200 stran.

„Najdu opět svého syna. Nyní to vím určitě. Jsem šťastný. Nestačí vám to?“

Vím, že tento muž zestárl, ale ještě žije v docích u Londýna. Tam sotva kdy zabloudí katolický duchovní. Ale to nebrání veteránovi, aby při pohledu na kněze projíždějícího na kole, nezavolal z okna:

„Hej – já sice nejsem katolík – ale váš papež je velký muž – jen to jsem chtěl říci!“

„Pojďte!“ vytrhl mě nobile z mých myšlenek. „Monsignore S. vás očekává.“

VIII.

Nobile mě vedl vedlejšími pokoji po schodech nahoru, do traktu protilehlé strany Damasova nádvoří. Nevím, kolikero dveří jsem při té cestě viděl otevřít a zase s tichým klapnutím za mnou zapadnout do zámku. Tento vatikánský palác je opravdový labyrint. Hedvábím vytapeťované místnosti se střídají s holými, chladnými, pravidelně klenutými chodbami.

Nakonec mě cicerone zavedl do rozsáhlé galerie. Původně otevřená strana poskytuje obrovským vsazeným oknem volný pohled do hloubi Damasova nádvoří.

V jednom rohu galerie mě nobile předal muži, který tam už na mě čekal. Stál mezi dvěma polokoulemi světa, které jsou na této straně galerie namalovány na zdi.

„Monsignore S.“ mi byl představen.

„Předem chci poznamenat,“ řekl, „že zůstanu anonymní.“

„Díváte se tedy očima jednoho a odpovídáte slovy druhého?“ zeptal jsem se. Mínil jsem tím papeže.

„My všichni v tomto domě,“ odpověděl mi, „jsme údy jednoho těla.“

Začali jsme se procházet podél stěn galerie sem a tam. Monsignore S. měl při chůzi ruce založené za zády, horní část těla lehce nakloněnou dopředu, nad ostrým nosem velké brýle s kostěnými obrubami; ukázalo se, že je přesně zpraven o stavu mých včerejších informací. „Vy jste včera dostal příležitost,“ zahájil rozhovor, „seznámit se s mírovou misí nuncia Pacelliho, která ho zavedla v roce 1917 do císařského hlavního stanu v lázních Kreuznach. Slyšel jste o Bethmannu Hollwegovi a jeho nástupci Michaelisovi. Vyznáte se v konkordátech s Bavorskem, Pruskem a Bádenskem. Dnes se máte dozvědět, že tyto zemské konkordáty byly jen předstupněm k říšskému konkordátu, o který se usilovalo od začátku, ale skutečně byl teprve v roce 1933.“

1933 – toto datum znamená jedinou myšlenku: Hitler – Třetí říše.

Ptal jsem se, zda by Třetí říše, přestože trvala jen dvanáct let, mohla být považována mnoha Němci za mnohem závažnější, než může znamenat v jejich očích tisíc let Vatikánu. Ústy Monsignora S. jsem se dozvěděl, že z perspektivy Svatého stolce, který nepočítá na léta, ale na generace, zůstal Hitler jen epizodou, i když bolestnou.

(Pokračování)

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!"

Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl.“

On na to: „Jen mluv, Mistré!“

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“

Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“ Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbils mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Ji pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“

Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“

On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“ Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

Život je křížová cesta, ale vyplatí se jít po ní s radostným srdcem. Kříže jsou Ženichovy klenoty, a ty si nedám vzít. Miluji své utrpení. Trpím jen tehdy, když netrpím.

Otec Pio

Ty, kdo neseš odpovědnost za duše, pokoušej se o to s láskou, s množstvím lásky, z celé své lásky; vyčerpej svou lásku, a jestli to nic nepomáhá, pak je to vážné, protože Ježíš, který je naším vzorem, nás tomu učil tím, že stvořil nebe, ale také peklo.

Otec Pio

BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM – program poutí

12. 6. – Domácí pouť k sv. Antonínu – mše sv. v 17 hodin.

13. 6. – Hlavní pouť – mše sv. v 8.00, 9.00 a 10.15 hodin.

27. 6. – Petropavlovská pouť – mše sv. v 8.00, 9.00 a 10.15 hodin.

29. 8. – Děkováná pouť za úrodu – mše sv. v 8.00, 9.00 a 10.15 hodin.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST SÁZAVA – JUBILEJNÍ SVATOPROKOPSKÁ POUŤ NA SÁZAVĚ - 800 LET OD SVATOŘEČENÍ SV. PROKOPA

Sobota 3. července: 10.00 hod. – mše sv. – kněžská pouť ● 18.00 hod. – večerní chvály byzantsko-slov. obřadu ● Celonoční adorace v kryptě kostela (21.00–6.00).

Neděle 4. července: 8.30 hod. – mše sv. kolínského vikariátu ● 10.00 hod. – slavná mše sv., oslavuje kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský.

Liturgická čtení

Neděle 13. 6. – 11. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Sam 12,7–10.13

Ž 32(31),1–2.5.7.11

Odp.: srov. 5c (*Odpusť, Pane, co jsem zavinil hříchem.*)

2. čt.: Gal 2,16.19–21

Ev.: Lk 7,36–8,3

Pondělí 14. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 21,1–16

Ž 5,2–3.5–6.7

Odp.: 2b (*Hospodine, všimni si mého nářku!*)

Ev.: Mt 5,38–42

Úterý 15. 6. – nez. pam. sv. Víta

1. čt.: 1 Král 21,17–29

Ž 51(50),3–4.5–6a.11+16

Odp.: srov. 3a (*Smluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)

Ev.: Mt 5,43–48

Středa 16. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 2,1.6–14

Ž 31(30),20.21.24

Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 17. 6. – ferie

1. čt.: Sir 48,1–15

Ž 97(96),1–2.3–4.5–6.7

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Mt 6,7–15

Pátek 18. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Ez 34,11–16

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Řim 5,5–11

Ev.: Lk 15,3–7

Sobota 19. 6. – památka Nep. Srdce Panny Marie

1. čt.: Iz 61,9–11

1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd

Odp.: srov. 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Lk 2,41–51

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 6.	PO 14. 6.	ÚT 15. 6.	ST 16. 6.	ČT 17. 6.	PÁ 18. 6.	SO 19. 6.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	772	1653
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	772	1653
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	773	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	773	1654
Antifona k Zach. kantiku	700	1049	1391	1080	1095	774	1384
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	774	1655
Záv. modlitba	700	1050	1391	1080	1096	774	1384
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1264	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	775	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1265	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	775	1130
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	774	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	768	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	769	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	769	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	771	1135
Ant. ke kant. P. M.	669	700	1059	1391	1090	771	779
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	771	1135
Záv. modlitba	700	700	1060	1391	1090	774	701
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242

NOVINKY

Pius XII.: HUMANI GENERIS

Pracovní překlad encykliky, pojednávající o některých falešných názorech, které podkopávají základy katolické nauky. S citacemi a odkazy na tuto encykliku se setkáváme jak v dokumentech II. vatikánského koncilu (*Optatam totius, Gravissimus educationis, Dei Verbum*), tak v učení papeže Pavla VI. (*Mysterium fidei, Lumen Ecclesiae*), tak v Katechismu katolické církve. Papež Jan Pavel II. ji připomíná v encyklice *Veritatis splendor* a v encyklice *Fides et ratio* se k ní vrací s neobvyklou vážností. Znamená to, že *Humani generis* je aktuální i dnes, ačkoliv datum jejího vydání je 12. srpna 1950.

Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., A5, 24 stran, 29 Kč (cena je dotována)

**Doc. Dr. Pavol Černý:
EVANGELIÁŘ ZÁBRDOVICKÝ
A SVATOVÍTSKÁ APOKALYPSA**

Publikace zkoumá dva iluminované rukopisy z 11. století, které patří v českých sbírkách k nejcennějším. Zjišťuje jejich původ v Bavorsku, odkud se krátce po svém vzniku dostaly do přemyslovských Čech. Toto syntetické mezioborové dílo představuje vůbec první monografii věnovanou zmíněným rukopisům, obsahuje také barevný a černobílý fotografický materiál.

Academia, váz., přebal, zúž. B5,
380 stran, 295 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Dr. Ladislav Hosák:**HISTORICKÝ MÍSTOPIS ZEMĚ MORAVSKOSLEZSKÉ**

Reprint 1. vydání z roku 1938, vydaného Společností přátel starožitností čsl. v Praze. Místopis je zpracován podle principu teritoriálního, Dr. Hosák za základní jednotku zvolil kraj, v rámci kraje postupoval podle panství a statků atd. Orientaci v textu usnadňuje rejstřík místních jmen.

Academia, kož. vaz., zúž. B5, 1146 stran, 590 Kč

**Adelgunde Mertensacker:
VEDEN DĚMONY
(Mohamed dle úsudku svých současníků)**

Tento spis je výsledkem dlouholetých studií islámu. Hájí svatost křesťanské víry. Zprávy a citáty jsou převzaty výlučně ze zdrojů, které jsou islámskými učenici uznávány jako pravé. Je to především Korán a z tradičního podání Mohamedova života a slov – sbírek hadithů, jež muslimové považují za stejně závazné jako Korán. Také další vybraná literatura je uznávána islámskými odborníky i teology.

Brož., A5, 60 stran, 59 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticem.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticem.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.